

Ett år med grodgölen

Jag vaknar med utsikt över en grodgöl. Det är inget att skratta åt, det kunde ha varit värre, en brandvägg till exempel, eller en bropelare. Fin är den dessutom, formad som ett bulligt S och omgärdad av ett lågt träräcke.

Numera tultar de små omkring ovanpå gölen med sina efterhängsna föräldrar. Den är bottenfrusen och hal, Rosenlundsparkens enda isbana för tillfället. Allt annat har smält. Gräsmattan är lervälling. Buskarna luktar bajs.

Att det skapades en grodgöl just här är långt ifrån ödets nyck. Någonstans i Stockholms stad fnulades det på hur man ska hålla storstadsfaunan så artrik som möjligt. Det rådde brist på naturliga vattendrag där insekter kunde svärma och lägga ägg, och grodor yngla av sig.

För ett år sedan kom grävskopan till parken och grävde S-et, något slags plast breddes ut och vatten tillfördes. Inte så dumt alls egentligen, när de stora, släta stenarna och vattenväxterna anlagts.

Den blev en oas i sommarvärmen några månader senare, inte för sländor och mygg dock, men för plaskande barn och hundar. Gölen tycktes vara en badplats så god som någon annan.

Jag vet inte hur många fall av amöbadysenteri och kolera som utvecklades innan parkansvariga fick upp räcket kring det stillastående vattnet. Fint blev det, men inte såg jag till någon ökad mångfald av faunan, vare sig av den kväkande eller svirrande sorten. Kanske låg den dold för oss människor, gömd i bottengyttjans porer, mikroskopiska små snäcksnurror, genomskinliga sjötrumpeter och vattenburna kvalster. Kanske hela armador av osynliga plankton och molekylsammansättningar som endast Gud vet meningen med.

Hösten kom med tokiga löv som lade sig överallt. Blå lyste gölen i det rödgula. Om nätterna drog fulla ungdomar omkring. De kastade bråte i det lilla vattendraget, slet i strandväxterna och stenpartier. Också en naturlag att betrakta. De hade ändå ingen chans. Gölen var här för att stanna.

Hela vintern har den sovit den bottenfrusnes sömn, bidande sin tid. Klampande, hoppande stövlar har provat dess hållfasthet. Den har täckts med lager av snö och tassavtryck. Den har blundat och tigit sig igenom ett millennieskifte, vilat i sig själv som ett berg, ett föremål.

Jag undrar när den vaknar. Jag undrar hur det kommer låta när isen rämnar. Inte kommer det sjunga som i Årstaviken precis. Men ett litet gny kanske det blir. Ett pip som förebådar den myllrande, jäsande sommaren. Eller en stilla gäspning, ett sipprande knäpp, innan livet i dess leriga botten börjar röra de stelfrusna flimmerhåren. Snart vaknar de. Mycket snart. Så fort isen släpper. Det kan inte dröja länge nu.

Koltrastarna flöjtjar om nätterna. Feta flugor vinglar i det dammiga gruset. Så småningom kommer picknickfiltarna och de vita damlåren åter att breda ut sig över parkens nödbedda gräs. Och vem vet om det inte kväker i buskagen då. Det kanske det gör. Det kanske tar ett år för grodor att hitta hem.

© Tina Messing

Även publicerad i *Tidningen Södermalm* Nr 14, 2000